రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

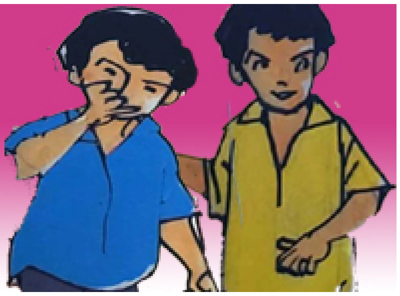

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.

రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

"ఉహూ"

"ఒట్టు వెయ్యి"

వేసింది.

"గిల్లు"

గిల్లింది.

"మెల్లిగా రెండో కాగితం తీశాను. ఒక కర్రపుల్ల తీసి మంత్రం వేశాను కళ్ళు మూసుకుని. ఆమెని కళ్ళు మూసుకోమన్నాను. వెనక్కి తిరిగి ఎడమ చేత్తో నిర్మల ఒడిలో పడేశాను.

దాన్ని విప్పి చూసుకుంది.

"నిర్మల చాలా అందమయిన పిల్ల."

"ఛీ! యిలా అయితే నే పారిపోతాను" అని లేచింది.

"మరయితే దెయ్యం కథ చెప్పను. నిన్నక్కడికి తీసి కెళ్ళను" అంటే ముక్కుతూ కూచుంది.

"ఎవరితో చెప్పవా మరి? ఒట్టు వేశావ్. చెప్తే కళ్ళు పేలి పోతాయి జాగ్రత్త"

చెప్పనని తలూపింది.

సున్నా గీశాను నేలమీద. "మధ్యలో ఉమ్ము" అన్నాను.

ఇలా చేశాక రహస్యం చెపితే అందరూ చచ్చిపోతారుట మా బామ్మ చెప్పేది.

భయపడుతూ భయపడుతూ ఉమ్మింది నిర్మల. నేను అప్పటికి తృప్తి పడ్డాను. "ఈ బట్టలు నీకేమీ బాగుండవు నిర్మలా. మా దెయ్యం చేత నీ కప్పుడే బట్టలు కుట్టించేశాను."

"నిజంగా" మరి నా ఆది తెలియందే ఎలా కుట్టించావు?"

మళ్ళీ తడబడ్డాను నేను. "రాత్రి నువ్వు పడుకున్నప్పుడు దెయ్యం నిన్ను చూసి వెళ్ళిందిగా?"

"అయితే అక్కడికి ఎప్పుడు వెళ్దాం గోపూ"

"చెప్తానులే. మళ్ళీ ఓ రోజు వస్తుంది దెయ్యం. అసలు నిన్ను తీసుకుపోవడానికే మళ్ళీ తిరిగి వచ్చాను. లేకపోతే ఎప్పటికీ రాకూడదనుకున్నాను.

"నువ్వు చాలా మంచివాడివి"

"ఇక పోదాంలే" అన్నాను.

నిర్మల లేచింది "మీ యింటిదాకా దిగబెట్టి వచ్చేదా?" అనడగను.

"అక్కర్లేదు. నేను వెళ్ళిపోగల్ను"

"సరే, అయితే నే పారిపోతాను."

"గోపూ"

"ఏం?"

"ఇలా దగ్గరికిరా చెవిలో చెప్తాను."

దగ్గరికి వెళ్ళి వంగాను ఏం చెప్తుందా అని.

"నాకా రెండు కాగితాలూ యిచ్చెయ్యవూ?"

"సరే. ఇంద" అని తీసి యిచ్చేశాను. ఆమె సంచిలో వాటిని దోపుకుని సంతోషంగా యింటివేపు పారిపోయింది.

8

సుమారు నెలరోజులవరకూ రజీ నాకు కనిపించలేదు. నేనూ అతని దగ్గరికి వెళ్ళలేదు. అప్పటి విషయాలు తల్చుకుంటే నాకెంతో భయం వేసింది. అందువల్ల అతనికి కనిపించకుండా ఉండడమే మంచిదనిపించింది.

రాజిగాడు కొయ్య తుపాకీ తెచ్చి యిచ్చాడు. మా స్నేహితులందరితోటీ మామూలు ఆటలు మొదలెట్టాను. నిర్మలతో స్నేహం ఎక్కువయింది. నేనేమాట చెప్పినా జాగ్రత్తగా వింటుంది. రోజూ బడి తోటలో కూర్చునేవాళ్ళం. దెయ్యం వస్తే ఏం చెయ్యాలో ఆలోచించుకునేవాళ్ళం.

ఇలా రోజులు సరదాగా గడచిపోతున్నయి.

ఓ రోజు నిర్మలా, నేనూ చెట్ట పట్టాలేసుకుని వచ్చేస్తున్నాం. "గోపీ" అని ఎవరో పిలిచినట్టనిపించింది.

నిర్లక్ష్యం చేసి ముందుకి నడిచిపోయాను. మళ్ళీ వినిపించింది. ఈసారి ఎవరో పిలుస్తున్నారని పోల్చాను. "తొందరగా నడు? అన్నాను నిర్మలతో. ఇంతలో రజీ మా దారికడ్డంగా వచ్చాడు.

"నీతో మాట్లాడాలిరా" అన్నాడు నాతో.

నిర్మల ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "ఇప్పుడు నాకు తీరికలేదు. తర్వాత వస్తాలే" అన్నా చికాకుగా.

"అలాక్కాదు ఇప్పుడే మాట్లాడాలి. నువ్విక్కడే ఉండమ్మాయి" అంటూ నా చెయ్యి పట్టుకుని దూరంగా లాక్కుపోయాడు. చాలా విచారంగా అన్నాడు. ఓ బేడ ఉంటే యివ్వు"

"ఎందుకూ?"

"పనివుంది"

బాబాయి పొగాకు తీసుకురమ్మని యిచ్చిన బేడ జేబులోంచి తీసి యిచ్చేశాను.

"నీ గాలి పడగ, మట్టిగోలీలూ, ఆనాడు నువ్వు నాకిచ్చినవి అన్నీ ఆ కన్నంలో పెట్టేశాను. పోయి తీసుకో" అన్నాడు.

నీకు కావలిస్తే నువ్వే ఉంచుకో" అన్నాను.

"నాకు వద్దు."

"పడవ విషయం యజమానికి చెప్పేవా?"

"ఆరోజే వెళ్ళి తెచ్చుకున్నాడు. మరి వెళ్తాను"

"ఎక్కడికి పోతావ్?"

"తర్వాత ఎప్పుడన్నా చెప్తాలే"

"పోనీ నేనూ వచ్చేదా నీతో?"

"మరి ఆ అమ్మాయో?"

"ఇంటికి పొమ్మంటాను."

"అయినా వద్దులే" అని పారిపోయాడు.

నన్ను వదిలేసి పోయినందుకు దుఃఖం వచ్చింది. విచారంగా నిర్మలతో కలిసి వెళ్ళిపోయాను. రాత్రి పొగాకు తీసుకురానందుకు బాబాయి చేత తన్నులు తిన్నాను.

మరో పది పదిహేను రోజులవరకూ రజీ కనిపించలేదు. ఎప్పుడయినా వస్తాడేమోనని ఆనాటి దగ్గర్నుంచీ ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాను. కాని రాలేదు.

ఒకనాడు పొద్దుట బడికిపోతున్నాను. దారిలో దేవాలయం అరుగుమీద ముణుకుల మీద తలవొంచుకు కూచున్నాడు రజీ. చూడగానే ఎక్కడలేని ఉత్సాహంతో వాడి పక్కకి వచ్చి కూచున్నాను. విచారంగా తలెత్తాడు వాడు. మెల్లిగా అన్నాడు.

"నీ కోసమే కూచున్నాను."

"మళ్ళీ బేడ కావాలా? బేడ లేదే! అణావుంది. యిచ్చేదా?"

"డబ్బుకాదు. నాతో వస్తావా?"

"పద"

"మరి బడికి వెళ్ళవూ?"

"ఇవాళ్టికి మానేస్తాను"

ఇద్దరం నడిచాం.

"ఏం అలా వున్నావ్? జ్వరం వచ్చిందా?"

"మా బామ్మ చచ్చిపోయింది గోపీ. నిన్న రాత్రి" అన్నాడు తలవొంచుకుని.

నేను తుళ్ళిపడ్డాను.

"ఎలా చచ్చిపోయింది?"

"రెండు మూడురోజులు జ్వరం వచ్చింది. నీ దగ్గర్నుంచి బేడ తీస్కెళ్ళాను. జ్ఞాపకం వుందా? దాంతో బామ్మకి ద్రాక్షపళ్ళు కొన్నాను. సాయిబు మందిచ్చాడు. నిన్నరాత్రి సరిగ్గా చర్చి పదకొండు కొట్టినప్పుడు చచ్చిపోయింది."

"పాపం" అన్నాను జాలిపడుతూ.

రజీకి కళ్ళ నీళ్ళు తిరిగినట్టున్నాయి. చొక్కాతో కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. మెల్లిగా అన్నాడు "గోపూ! నీకో చిన్న రహస్యం చెప్పేదా?"

"చెప్పు"

"ఎవరితో చెప్పవా మరి?"

"అలాగే"

"విను. బామ్మ దెయ్యమయింది."

"ఆ! నీకెలా తెలుసు?" అన్నాను భయం భయంగా.

"నన్ను రొట్టెకొని తెమ్మంది. నేను పరిగెత్తాను తీసుకురావడానికి. వచ్చేసరికి చచ్చిపోయింది. చచ్చిపోయేముందు కోరికలేవైనా వుండిపోతే దెయ్యమవుతారట. బహుశా బామ్మ దెయ్యమయి వుంటుంది. మా గుడిసె దగ్గిరే తిరుగుతూంటుందేమో?"

"అయితే ఎలాగ రజీ"

"ఏం? నీకు భయమా?"

"అబ్బే! లేదనుకో, ఇప్పుడు నన్నెక్కడికి రమ్మంటావ్?"

"మా యింటికి"

నాకు భయం వేసింది. "ఎందుకూ?"

మరి మా బామ్మ చచ్చిపోయిన తర్వాత శరీరం ఊడిపోతుందిగా? దాన్ని కాల్చెయ్యాలి" తలవొంచుకునే అన్నాడు.

నాకు వొళ్ళు ఝల్లుమంది.

"మనం ఆ పని చెయ్యగలమా రజీ. చుట్టుపక్కల వాళ్ళకెవరికయినా చెప్పలేక పోయావా?"

"చాలా దూరంలో తప్ప యిళ్ళులేవుగా మరి? అయినా మా యింట్లో ఎవరన్నా చచ్చిపోతే ఎవరూ చూడడానికి రారు."

"ఏం?"

"మమ్మల్ని వెలివేశారట బామ్మ చెప్పింది."వెలి అంటే?"

"అదేదో నేరం కాబోలు. నాకు తెలీదు"

"అయితే నన్నూ, బాబాయినీ వేశారా మరి?"

"అందరినీ వెయ్యరు. వెలివేసినవాళ్ళు ఊరికి దూరంగా బతకాలి. వాళ్ళ దగ్గరికి ఎప్పటికీ ఎవ్వరూ రారు. చచ్చిపోయిన్ ఆరారు."

అయితే మమ్మల్ని వెలివేస్తే బావుణ్ణు. చక్కా ఊరవతల ఆడుకోవచ్చు."

"తప్పు అల్ అనకూడదు" అన్నాడు రజీ.

నేను లెంపలు వేసుకున్నాను. మెల్లగా వాడి యింటిదగ్గరికి వచ్చాం. దగ్గర పడుతున్న కొద్దీ నాలో భయం హెచ్చయిపోయింది. కాని పైకి చెపితే నా స్నేహం పూర్తిగా మానేస్తాడేమోనని చెప్పకుండా ఊరుకున్నాను. కాని కాళ్ళూ చేతులు వణికిపోతున్నాయి.

గుడిసె తలుపు తెరుచుకులోనికొచ్చాం.

"నువ్వు కళ్ళుమూసుకో గోపీ మరిచిపోయాను" అనరిచాడు రజీ. నేను గట్టిగా రెండు కళ్ళూ మూసుకున్నాను. మంచం మీదవున్న బామ్మ శవం మీద దుప్పటి కప్పేశాడు. "ఆ కుర్చీమీద కూచో" అన్నాడు. కూచున్నాను. నేలమీద కూచుని నిమ్మకాయ కోసి రెండు గ్లాసుల్లోపోసి యిచ్చాడు త్రాగాను. అప్పటికి కాస్త ఆలోచించగలిగాను.

"ఇప్పుడు మనం ఏం చెయ్యాలి రజీ" అన్నాను.

"నాకేమీ తోచలేదు. అందుకే నీ దగ్గరికి వచ్చాను. నువ్వే చెప్పు"

శవాల్ని భూస్థాపితం చేస్తారని చదివాను ఓ చోట. అందుచేత గట్టిగా అన్నా "భూస్థాపితం చేస్తే?"

"అంటే?"

"పెద్ద గొయ్యి తీసి ఆమె సందులో పడుకోబెట్టేస్తాం. పైన మట్టి కప్పేస్తే మరే బాధా ఉండదు."

ఒక్క క్షణం ఆలోచించాడు వాడు. తర్వాత సరేనన్నాడు.

ఇద్దరం ఒక పలుగూ, గునపం పట్టుకుని గుడిసె వెనక్కి వచ్చాం. చుట్టూ ఎవరూ లేరు. మధ్యాహ్నం పన్నెండయింది అప్పటికి. రెండు గంటలయేసరికి పెద్ద గొయ్యి తవ్వేశాం.

"ఇక బామ్మని తీసుకురా" అన్నాన్నేను.

"ఎలా?"

నాకూ అదే ప్రశ్న తోచింది "ఎలా తీసుకురావడం?"

"చచ్చిపోయిన తర్వాత శవం బరువెక్కిపోతుంది. తెలుసా?"

ఎలాగయితేనేం పెద్ద బల్లమీదకి ఆమెని వత్తిగిలవేశాం. నాకు వంట్లో ప్రాణం లేదు. ఆ బల్లకి తాడుకట్టి గుడిసె వెనక్కి యిద్దరం యీడ్చుకొచ్చాం. మెల్లిగా గోతిలో దింపాం.

"ఇప్పుడు దైవ ప్రార్ధనచెయ్యాలి రజీ" అన్నాను.

"నాకు రాదు. నువ్వే. నువ్వే చెప్పేయ్"

పుస్తకాలు చదివింది జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటూ మెల్లిగా చదివాను.

"భగవాన్ మేం అజ్ఞానంలో ఉన్నాం. జ్ఞానం ప్రసాదించు. చీకటిలో ఉన్నాం. వెలుగుని ప్రసాదించు. మృతజీవులం మేము. అమృతమయుల్నిగా చెయ్"

"చాలా బావుందిరా ప్రార్ధన" అన్నాడు రజీ.

తర్వాత కొంచెం సొంతంగా ప్రార్ధన సాధించాను. "భగవాన్ ఇప్పుడు రజీ బామ్మ చచ్చిపోయింది. ఆవిడ దెయ్యం కాకుండా చూడు. అందువల్ల మాకే భయం లేకుండా చెయ్. ఆమె సుఖంగా యీ గోతిలో నిద్రపోయేట్టు చెయ్. మా రజీ విచారాన్ని తగ్గించు" అన్నాను.

"ఇక గొయ్యి కప్పేద్దామా?" అనడిగాడు రజీ.

"చివరిసారిగా ఆమెను చూసి నమస్కారం చెయ్యి." అన్నాను గంభీరంగా.

పైన కప్పిన దుప్పటి తీసి నమస్కారం చేశాడు. తర్వాత చెరో పలుగూ తీసుకుని గొయ్యి కప్పేశాం. అంతా కప్పేశాక అన్నాను "ఈ స్థలంలో చెట్టు ఏదయినా పాతాలి, రజీ."

"సాయంకాలం జామ మొక్క తెచ్చి వేస్తానులే"

"సరే" అన్నాను. ఇద్దరం గుడిసెలోకి వచ్చాం. అప్పటికి బాగా అలసిపోయాం. రెండు గ్లాసుల మజ్జిగ తాగాడు వాడు.

"రాత్రి బామ్మకోసం తెచ్చిన రొట్టె ఉంది తెచ్చేదా?"

నాకు వళ్ళు ఝల్లుమంది. "వద్దు రజీ మీ బామ్మ దెయ్యం రొట్టె చుట్టూ తిరుగుతూంటుంది. దాన్ని కాకులకు పడేయ్"

తలూపాడు.

అప్పటికే సాయంకాలమయింది. నేను లేచాను. మరి వెళ్తానురా" అన్నాను.

"నువ్వుండడంవల్ల అన్ని పనులు సరిగ్గా జరిగిపోయాయిరా. నీ స్నేహం ఎప్పుడూ మానను. నీ ఉపకారం మరచిపోను" అన్నాడు రజీ.

"పర్వాలేదులే" అని గుడిసె బయటికి వచ్చేశాను.

నా కాళ్ళింకా వణుకుతూనే వున్నాయి.

"రాత్రి ఓసారి ఇటువేపు వస్తావా?"

"మరి రాలేను యివాళ" అన్నాను నీరసంగా.

"సరేలే" అన్నాడు వాడు.

రెండడుగులు వేసి, అంతలో హఠాత్తుగా ఆగిపోయి వాణ్ణి పిలిచాను.

"రాత్రి ఎక్కడుంటావ్?"

"ఈ గుడిసెలోనే. ఏం?"

"దెయ్యం వున్న యింట్లో వుంటే ప్రమాదం"

నవ్వేశాడు వాడు. "పర్వాలేదులే మా బామ్మ దెయ్యమేగా?" నన్నేం చెయ్యదు.

నేను మెల్లగా యింటికి వచ్చేశాను.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments.